

Arrest

nr. 136 365 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 oktober 2012 tot "*weigering van afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister in toepassing van artikel 19 van [de] Vreemdelingenwet en artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit*".

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. DE LEEUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 februari 1989 de beslissing waarbij verzoeker wordt erkend als vluchteling. Hij wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister.

1.2. Verzoeker wordt op 10 november 2004 afgeschreven van ambtswege.

1.3. Verzoeker wordt op 4 juni 2009 door de Franse autoriteiten overgedragen aan België, na het uitzitten van een strafrechtelijke veroordeling wegens drugsdelicten.

1.4. Verzoeker wordt op 17 juli 2011 aangehouden en op 18 juli 2011 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Hij wordt bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 9 november 2011 veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd 12 maanden effectief.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 december 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt hem dezelfde dag, in de gevangenis van Antwerpen, ter kennis gebracht.

1.6. Na zijn vrijlating uit de gevangenis vraagt verzoeker in juni 2012 aan de administratieve diensten van de stad Antwerpen om zijn herinschrijving in het vreemdelingen- of bevolkingsregister.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigert op 26 oktober 2012 de gevraagde herinschrijving. Deze beslissing, die verzoeker op 19 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning.

Betrokkene dient gevolg te geven aan bevel dd. 05.12.2011!

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker ontwikkelt volgend middel tegen de bestreden beslissing:

“Standpunt verzoeker

Verzoeker heeft als erkende vluchteling een verblijfsrecht in België.³ Dit verblijfsrecht is een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 10, §1, 1° Vw, dat bepaalt dat de vreemdeling, wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit, onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12 van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Artikel 10 Vw. houdt een recht op verblijf in. Inzake artikel 10 Vw. bestaat de beslissing van de DVZ er vooral in na te gaan of de vreemdeling beantwoordt aan een van de categorieën in dat artikel. Indien de vreemdeling aan deze voorwaarden beantwoordt, heeft hij een recht op verblijf.

De vreemdeling met verblijfsrecht van meer dan 3 maanden in België of er gevestigd, en die het land verlaat, heeft gedurende één jaar recht op terugkeer (artikel 19, §1, eerste lid Vw.). Dit artikel is ook van toepassing op erkende vluchtelingen.⁴ Evenwel mag een erkende vluchteling nooit worden teruggewezen noch uitgezet (artikel 21, §1 Vw).

Verzoeker betwist dat artikel 19 Vw. toepassing vindt in zijn situatie. Hij betwist namelijk dat hij gedurende langer dan twaalf opeenvolgende maanden België verlaten heeft. Verzoeker kan hieromtrent verscheidende documenten voorleggen, die u voor de sluiting van de debatten zullen worden toegestuurd (stuk 6)."

2.2. Artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1 Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3 De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4 Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.

De minister of zijn gemachtigde is eveneens verplicht tot terugname van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en zijn familieleden bedoeld in artikel 10, eerste lid, § 1, 4° tot 6°, ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat ten gevolge van een weigering van hun verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG, zelf indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel reeds is verstreken."

Artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) stelt:

"De verblijfs- of de vestigingsvergunning, de Europese blauwe kaart, EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.

Het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

De EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene verliest haar geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit voorziet:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid van de wet, wil genieten, moet :

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de (...) vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker niet opnieuw kan worden ingeschreven in het vreemdelingenregister op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit, omdat niet is voldaan aan de voorwaarde, opdat het recht op terugkeer kan worden genoten, dat de betrokkene bij zijn terugkeer in het bezit moet zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is. Verweerder stelt zo vast dat verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag niet langer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning.

Verzoeker betoogt dat hij als erkend vluchteling verblijfsgerechtigd is in België. De Raad merkt evenwel op dat het geschil dat thans voorligt handelt over de vraag of verzoeker een recht op terugkeer heeft op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker betwist als dusdanig zo ook niet dat hij geen nieuwe verblijfsaanvraag deed op grond van de thans door hem aangehaalde artikelen 10 en/of 49 van de Vreemdelingenwet, doch wel zich beriep op een recht op terugkeer zoals voorzien in artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit teneinde opnieuw te worden ingeschreven in het vreemdelingen- of bevolkingsregister.

Verzoeker erkent verder met het door hem gestelde dat artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit ook toepassing vinden op erkende vluchtelingen. Hij stelt zo zelf, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat artikel 19 van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is op erkende vluchtelingen. Hij wijst er weliswaar op dat hij als erkend vluchteling niet mag worden teruggewezen of uitgezet naar zijn land van herkomst, doch de Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing geenszins een dergelijke maatregel inhoudt.

Verzoeker betwist verder dat hij gedurende meer dan twaalf opeenvolgende maanden België heeft verlaten. Hij beperkt zich op dit punt evenwel tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund met enig begin van bewijs. Hij toont het door hem gestelde dan ook geenszins aan. Hij betwist ook niet het gestelde door verweerder in de nota met opmerkingen dat hij van 25 mei 2005 tot en met 13 februari 2008 in Frankrijk in de gevangenis heeft gezeten. Daarenboven merkt de Raad op dat ook niet blijkt dat deze bewering vermag afbreuk te doen aan het determinerende motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, met name de vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag niet langer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning. Overeenkomstig artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39, § 1 van het Vreemdelingenbesluit moet de vreemdeling die het recht van terugkeer wil genieten namelijk bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is. Verzoeker betwist niet dat dit wat hem betreft niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS